

hvis det skulle vise sig, at tingene begyndte at gå så skævt. Der er da ingen, der kan forudsige, om det betyder, at Danmark så til sidst må melde sig ud, hvis vi skulle komme i en situation, hvor 70 pct. af befolkningen er modstandere af EU-samarbejdet. Det tror jeg nu ikke er tilfældet.

Til sidst vil jeg sige om det med, at der skulle være et langvarigt nationalt kompromis, at SF jo valgte ikke at stemme ja til Amsterdamtraktaten, og det betragter jeg egentlig som det første skridt hen imod, at der ikke skulle være et stort fælles nationalt kompromis.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg må jo forstå fru Lene Espersens svar på den måde, at hvis der i befolkningen skulle vise sig et flertal for, at vi ikke skal være med i Maastrichttraktaten, vil fru Lene Espersen sådan set gerne have en folkeafstemning om det, men er det meningsmålingerne, vi skal kigge på for at vurdere det, eller er det De Konservatives private konjunkturbarometer, eller hvad er det, vi skal tage det til udtryk for?

Det, som det her handler om, er noget dybt seriøst, vil jeg sige til fru Lene Espersen. Det handler om, at De Konservative støtter afskaffelsen af den danske krone til fordel for euroen, fordi danskerne ifølge fru Lene Espersen skal have lov til at fortryde en tidligere beslutning taget for 5 år siden.

Så spørger jeg, om den fortrydelsesret også gælder den modsatte vej, og her får jeg så at vide: Ja, hvis det manifesterer sig i befolkningen gennem et flertal. Den dér med, at det skulle reflektere sig i et flertal herinde i Folketinget, skal fru Lene Espersen altså langt ud på landet med, for det har jo netop været kernen i problemet i den danske EU-debat, at der har været et helt anderledes skel i den danske befolkning i forhold til EU-holdningen, end der har vist sig her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Susanne Clemensen (CD):

Jeg vil gerne spørge fru Lene Espersen, om der ikke er en forskel på det, der er blevet anført her i debatten i dag, når et bredt flertal i Folketinget beslutter, at nu er tiden moden til en ny folkeafstemning om et af forbeholdene, i forhold til det, der er anført, når et enkelt parti ønsker en folkeafstemning.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg kan sådan set svare begge spørgere samtidig, for jeg vil give fru Susanne Clemensen fuldstændig ret i, at det naturligvis er det, der er tilfældet. Selvfølgelig er der en forskel på, om det er et enkelt parti, der ønsker en ret vidtgående sag til folkeafstemning eller ej, og det, at der både er et meget markant flertal i befolkningen og et markant flertal i Folketinget for, at man skal etablere en ny folkeafstemning. Der er en meget, meget, meget stor og grundlæggende forskel, synes jeg.

Så vil jeg sige til hr. Kristian Thulesen Dahl, som nu begynder at bekymre sig meget om, at vi i Folketinget overhovedet ikke skulle have opfattet, hvad befolkningen mener om EU-samarbejdet: Jeg synes da egentlig, at på trods af at der er skeptiske holdninger i alle partier, og det kan der jo naturligvis altid være, viste den seneste afstemning om Maastrichttraktaten, at der var et ja i befolkningen for den, ligesom der var et ja for den i Folketinget.

Jeg tror egentlig, man vil kunne se ud af mange af de afstemninger, der har været, at det er noget, der vil manifestere sig, at det, som Folketinget bredt kan blive enige om, egentlig også er det, som befolkningen bredt kan tilslutte sig. Så kan vi lade det komme an på en prøve, når nogle af disse forbehold kommer til afstemning på et eller andet tidspunkt, hvem af os to, der får ret.

Formanden:

Fru Pernille Frahm som ordfører.

Pernille Frahm (SF):

Der mangler redelighed i debatten om unionsudviklingen, og debatten i dag har ikke været nogen undtagelse.

Da SF i sin tid gik med i det nationale kompromis om de danske undtagelser, var det ud fra en forudsætning om, at det skulle være en ny langsigtet dansk Europapolitik. Den nye langsigtede Europapolitik på undtagelserne har haft trange kår, og viljen til at udvikle alternative udviklingsmodeller har endnu ikke vist sig.

Den undrende befolkning, der stemte nej til Unionen ved afstemningen om Maastrichttraktaten i 1992 og dernæst ja til Edinburgherklæringen i 1993, venter stadig væk på realiteterne i de politiske hensigtserklæringer om undtagelserne dengang.